

Драган Лакићевић
СРПСКЕ ЛЕГЕНДЕ

M
Vukotić
Media

www.vukoticmedia.rs
Београд, април 2016.

Насловна страна и илустрације
Момо Каџор

Драган Лакићевић

СРПСКЕ ЛЕГЕНДЕ

M
Vukotić
Media

СРПСКЕ
ЛЕГЕНДЕ

СВЕТИ САВА

ПРИЧЕ О СВЕТОМ САВИ

Било је то једне зиме, у једној кући, испод огромних планина.

Зими, рано долази ноћ. И на починак, рано се одлази. Ноћ дуга, свиће касно, па је пред спавање лепо седети поред ватре и приповедати. Још лепше – слушати.

Ту су деца и старци. Прича, као ватра.

Једне ноћи, тако, давно, крај огњишта, беху бака и њен унук. Она му сваке вечери, пред спавање, прича о Светом Сави:

– Ми смо њега, још као ђеца, гледали како прелијеће више Колашина, лијепо, озгор, преко Бјеласице, фију-ууу, према Вучју, све док не замакне онамо, ка Никшићу... Тамо има чувено Капетаново језеро.

– Какав је био, бако?

– Као змај, синко. Вас у злату, а око њега 'иљаду пецавица.

– Је ли имао крила?

– Он је вас у пламену и на пламену лети... А кад слети – чоек, рекао би, обичан...

Дечак гледа у ватру, златни жар, а пред кућним вратима бџат корака. Неко отреса снег с обуће. Куц, куц, на врата.

– Ко ли је у ово доба? – упита бака тихо. – Напријед! – рече гласније.

Врата се отворише.

Као да смо га и раније виђали.

Брада, као на оној икони из Мораче. Очи, добре, као у бабиног брата Богдана Вуковића из Роваца. Глас, ујака Перише. Осмех, стрица Војислава. Строг, као отац кад дође с посла – одмах угледа нешто не исправно.

– Може ли се огријати код вас, добри људи?

– Као у својој кући, божји чочече – вели бака, устајући да му пољуби руку. Онда се она окрете дечаку и шапну: – Увијек он овако пита, ће год дође: може ли се огријати.

С њим, у кућу уђе мирис снега и зимске шуме.

Из торбе извади крушку и пружи је дечаку. Крушка заблиста, као лампа.

– Узми, узми. Тих крушака њему никад не може нестати – опет шапну бака.

Дечак се загледа у придошлицу, па га упита:

– Знаш ли ти коју причу о Светом Сави?

– Коју причу ти знаш, ту и ја знам – одговори зимски путник.

Ујутро, бака рече да је то био Свети Сава.

И млад и стар, и путник и светитељ, и Растко и Сава.

Кад га радо помињеш, он те посети.

ДЕЧАКОВО ИМЕ

Кад је Свети Сава био Растко, волео је да се игра с децом.

У близини Немањиног двора била је пољана, па река, шумарци – душу дало за играње жмурке.

С децом из двора играла су се и деца властелина и деца себара.

Најмањи растом био је дечак Добривоје, који је чувао неколико оваца уз реку, син дрвосече.

Сурови дечаци увек су Добривоја терали да жмури и да их тражи, а кад неко од њих жмури, увек пронађе Добривоја, да поново он жмури.

Растку се то није допадало, па је Добривоју помагао да нађе њега. Онда би он жмурио и проналазио синове властелина. Када, пак, властелински син жмури, Растко сакрије Добривоја у папрат, тако да га не могу наћи.

Љутили се на то властелински синови. Говорили:

– Ти, Растко, као да ниси принц: волиш сиротињу! Кад си стално с њима, бићеш и ти сиромах!

– У томе је моје богатство – рече дечак Растко.

Кад је, доцније, постао калуђер и архиепископ Сава, увек је долазио да посети свога штићеника Добривоја... Кад му Добри захвали, Свети Сава каже:

– Хвала теби. И хвала Богу што су ти родитељи дали име Добривоје. И у имену је судбина!

